

CZÉBELY GABRIELLA

HALHATATLAN IDŐ

*Mióta fekszem itt, nem tudhatom.
Este van már, vagy még reggel?
A sebbé tágulva ásító magány
rám mered bámész szemekkel,
viaszos halhatatlanságban vajúdik
a gyertyacsonk-idő.*

*Görcsös akarat ősi mozdulatával
embrióvá gömbölyödöm.
Édeni pokol vagy pokoli éden
lenne inkább a börtönöm!
Viaszos halhatatlanságban vajúdik
a gyertyacsonk-idő.*

*Combomat érintő döbbenet: már
nem számolnak velem.
Morajló erdők forrás-hús mobája
burjánzik buján testemen,
s viaszos halhatatlanságban vajúdik
a gyertyacsonk-idő.*

KÉT MÉTER

*Ennyi csak a belmagasság,
kissé hűvös, nyirkos a fal.
Holló hajamból a vánkos,
zörgő takaróm az avar.*

*Hanyatt fekszem – így esik jól –,
s látom kínját minden rögnek,
amit fürge, fényes ásók
fölém dobnak s rám röhögnek.*